

Tuần Báo Vô Vi

1 tháng 12 năm 2019

Số 475

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Muốn giải bỏ tánh hư tật xấu thì phải làm sao?
- 2) Tại sao tâm động?
- 3) Muốn tiếp xúc với thanh quang thì phải làm sao?
- 4) Ăn năn sám hối có ích gì không?
- 5) Sự nghi kỵ của người đời có lợi ích gì không?
- 6) Giá trị của sự hòa bình có hữu ích gì không?
- 7) Học từ bi thì phải học làm sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic city, 09-02-2002 3: 25 AM 1) Hỏi: Muốn giải bỏ tánh hư tật xấu thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn giải bỏ tánh hư tật xấu thì phải siêng hành pháp và tự sửa thì sẽ có kết quả. Kệ: Ý chí tự tu là chánh trọng Thực hành chánh pháp tự ngoài trong Thành tâm sửa chữa vì nhơn cách Quý trọng tâm thân giữ một lòng.	Atlantic city, 10-02-2002 2: 35 AM 2) Hỏi: Tại sao tâm động? Đáp: Thưa tâm động tại vì hướng về những sự không cần thiết. Kệ: Hướng tâm loạn động vì mê lầm Tạo khổ không an trí động thâm Khó ngủ không yên vì chuyển động Bình tâm hướng thượng tự phân tâm.
Atlantic city, 11-02-2002 9: 35 AM 3) Hỏi: Muốn tiếp xúc với thanh quang thì phải làm sao? Đáp: Thưa muốn tiếp xúc với thanh quang thì phải hướng tâm với tự nhiên và hồn nhiên của Trời Đất. Kệ: Tự nhiên (và) hồn nhiên là chung hợp Thực chất quy nguyên rất thật thà Giao cảm nguyên lai rất thiết tha Thiên tình sống động tự phân qua.	Atlantic city, 12-02-2002 3: 55 AM 4) Hỏi: Ăn năn sám hối có ích gì không? Đáp: Thưa ăn năn sám hối rất hữu ích. Kệ: Ăn năn sám hối tự tâm hành Mở trí khai tâm hướng cõi thanh Lầm lạc do mình không chịu sửa Mê lầm tự hại chẳng còn thanh.
Atlantic city, 13-02-2002 8: 35 AM 5) Hỏi: Sự nghi kỵ của người đời có lợi ích gì không? Đáp: Thưa sự nghi kỵ của người đời tạo thành một tập quán xấu. Kệ: Thị phi tạo loạn lại sân si Loạn dâm bất ổn lại thị phi Tọc mạch chuyện đời không hữu ích Giàu lòng tha thứ hiện từ bi.	Atlantic city, 14-02-2002 9: 25 AM 6) Hỏi: Giá trị của sự hòa bình có hữu ích gì không? Đáp: Thưa giá trị của sự hòa bình rất hữu ích cho đại chúng. Kệ: Hòa bình chuyển hóa ý thâm sâu Giải quyết tâm linh giải ý sâu Biến động không còn vương vấn nữa Dọn mình tiến hóa rõ nhiệm mầu.
Atlantic city, 15-02-2002 9: 55 AM 7) Hỏi: Học từ bi thì phải học làm sao? Đáp: Thưa học từ bi thì trước hết phải học dứt khoát và buông bỏ. Kệ: Hướng (về) không mọi việc sẽ hoàn thành Giải giới phân minh tình giải quyết Lý trí khai thông giải quyết nhanh Thực hành chánh pháp tự phân hành.	

MÃU ÁI 192

*Tạm vui trong cảnh vui vầy
Tạm qua trong cảnh tố thấy dui nhau
Lục Căn hưởng ứng trước sau
Lục Trần chuyển hóa muôn màu khuyến tâm.*

Sống trong sự sống tiến trình chơn giả, nghịch là khổ mà thuận là sướng, chuyển hóa trong cơ hành mâu thuẫn, đổ kỵ lẫn nhau.

*Sanh ra kẻ trước người sau
Đối đầu giao cảm muôn màu khác nhau
Luật sanh sanh hóa nhiệm màu
Chuyển luân tự sửa khai tào tiến thân.*

Căn nào quả nấy, mỗi phần mỗi tiến thì mới biết được sự chơn tà do chính mình đã tạo ra. Hiểu trong không hiểu, minh trong không minh, hành lại chẳng hành, nhưng cũng tự xưng là tiến!

*Hành cho thanh tịnh mới yên
Không hành thích nói đảo điên thế tình
Sanh ra chỉ có một mình
Chết đi cũng có một hình thù thôi.*

Mỗi người phải tự tìm lấy sự quý giá bất diệt của họ là Hồn và Vía, còn hơn là moi móc việc của thiên hạ nhưng chẳng hiểu được luật định hóa hóa sanh sanh; khổ càng thêm khổ, hậu quả nan đương, quên tất cả gương lành của Trời Phật, duyên tình lỡ dở.

*(Chép lại từ tập thơ và tài liệu xưa do bạn đạo Việt Nam sưu tầm – Sài Gòn, ngày 23/11/1974)
Không có âm thanh.*

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

TPHCM, ngày 10/12/1999

Kính thưa Thầy,

Đầu thư con xin kính chúc Thầy được dồi dào sức khỏe, thân tâm thường lạc. Con tên P K A, sinh năm 1977, tỉnh B T. Hôm nay con có đôi dòng tâm sự gửi đến Thầy, kính xin Thầy phân giải, giúp con.

Nhà con có 10 anh em, 7 gái, 3 trai. Con là con trai út nên được gia đình ưu tiên cho ăn học. Các anh chị của con có người lập gia đình, có người nên danh nên phận như: giáo viên, bác sĩ, dược sĩ ... Riêng chị thứ ba sống độc thân để lo cho cha mẹ và các em ăn học. Tính con rất nghịch, nhưng sao từ nhỏ con đã không thích đám tiệc, vì con thấy nơi đó dù đông vui, nhưng thiếu sự chân thành xây dựng cho nhau. Đa số họ chỉ lo chuyện thị phi, nhậu nhẹt say sưa, rồi gây gổ mất lòng hàng xóm. Con rất thích nghe băng kinh, giảng pháp và những băng nhạc buồn thời chiến. Giữa năm lớp 9, con đã trốn nhà ra tận Vũng Tàu để xin đi tu, nhưng quý Thầy bảo rằng con còn đang học nên học hết cấp III để tiện cho việc nghiên cứu Phật học sau này. Gia đình con lúc đó cũng không giận con mà chỉ sợ con không đủ dũng chí trên con đường tu học.

Lên cấp III, con đã được vào học trường chuyên của tỉnh. Lúc này con lại tập tành yêu đương, nhậu nhẹt cùng tụi bạn. Suốt 3 năm cấp III, tâm con động loạn vô cùng, con thương nhiều người, nhưng sao người nào thương lại con thì con sợ và không dám nghĩ tới nữa. Sau khi đậu vào đại học Ngoại Thương thì con rất vui vì gia đình đã hài lòng và bạn bè đồng ủng hộ. Nhưng sau đó một năm, bắt đầu năm 1996, thì con bị bệnh rất nặng : vừa đau thân, vừa nhức mình, các hạch ở khắp người đều nổi đóm đỏ, càng ngày càng to, làm sốt cao, cứng cơ, đầy hơi. Người chị làm bác sĩ dẫn con đi trị bệnh khắp nơi, uống thuốc, xét nghiệm rất nhiều, nhưng bớt được vài hôm, rồi lại như cũ.

Suốt thời gian đó, tinh thần con suy sụp rất nhiều, vì bệnh không hết, vì gia đình gặp khó khăn, hai mắt hoa lên không học được và rất khó nhớ bài. Sau khi học xong giai đoạn I thì con bị thi rớt, phải chờ năm sau thi lại. Suốt ngày con chỉ lang thang nơi công viên, khi ngồi quán cà phê, rồi sau lại thích đi chùa. Đến chùa nào con cũng khẩn xin được gặp thuốc hay, được gặp mình sư để học đạo. Ít lâu có người dẫn con đến nơi chữa bệnh bằng trứng gà và thuốc nam. Ở đây có các vị về mượn xác một người nữ rồi xưng là Ngọc Hoàng Thượng Đế, Diêu Trì Kim Mẫu, Phật Thích Ca, Phật Di Lạc....xuống cứu thế độ đời. Các vị đó thường nói thiên cơ, rồi nói trước những người sắp bị nạn và soi căn. Người nào có nạn phải cúng tiền thế mạng, có khi vài chục, vài trăm, hoặc vài triệu đồng. Các vị nói con bị bệnh bà thủy, nên đưa con xuống Phan Rang để chữa. Con phải ở đó cả tuần uống thuốc viên, uống bùa, đeo dây ngũ sắc...Khi về nhà phải cúng tế bà thủy. Dần dần con cũng rất tin các vị ấy, rồi mượn tiền để giải nạn. Khi con không đủ tiền để tiếp tục "hiếu trung" và "qua con thử thách" như các vị đó bảo, rồi thất hứa bạn bè, con rất buồn chán cho số phận của mình, đêm đêm thường thao thức và khóc một mình. Tình cờ con anh H, người chủ nhà con đang trọ, cũng là người rất thân tình với xác nữ và các vị đó, nói về Thầy và việc anh ấy đạt được nhiều ấn chứng khi thực hành PLVV. Sau này vì hoàn cảnh khó khăn nên dần dần anh ấy bỏ pháp. Lúc đó con rất sung sướng vì đã gặp được một phương pháp tu rất hợp với tâm ý của mình. Con có gặp chú Tư L và chú Từ dẫn con đến dự buổi chung thiên với bạn đạo nhân ngày giỗ ông Tư năm 1998. Sau ngày đó, tâm thức con gần như đã thay đổi hẳn. Con gặp lại một số bạn học cũ và quyết tâm chỉ đi theo PLVV dù gặp bất cứ trở ngại nào. Mặc dù trước đó các vị đó đã cảnh báo con rất nhiều về những đại nạn của con nếu con không lui tới đó nữa. Không biết có phải vì lý do đó mà chưa đầy 10 ngày là cha con đột ngột qua đời do chứng nhồi máu cơ tim.

Gần đây con biết thiền đường của bác H, rồi con gặp chú N N, chú C, cô M... và rất đông bạn đạo Vô Vi.

Sau khi thi giai đoạn lần II, vẫn bị thiếu nửa điểm như lần đầu nên trường chỉ cho con học tiếp lớp tại chức ban đêm. Khi đó con rất buồn và quyết định bỏ hết việc học hành về quê tịnh thân tu. Ngày 04/09/1999 âm lịch con đã xuống tóc và nhất định về quê. Nhưng mẹ con tỏ ý không hài lòng vì gia đình đã dồn hết tâm huyết vào sự thành đạt của con. Rồi nhiều bạn đạo cũng khuyên con nên tiếp tục đi học và để tóc lại mới có cơ hội "học bài" nhiều hơn, mau tiến trên đường tu học. Thật sự từ ngày thực hành PLVV đến nay con đã có sự thay đổi rất nhiều về tâm lẫn thân, con đã ăn chay, nhưng đôi khi gặp những tình huống khó tránh nên con đành phải ăn mặn. Những khi ấy con rất khó công phu và tâm thức động loạn rất nhiều. Nhiều khi con vì lý do này lý do khác nên phải ăn cơm gần giờ công phu làm con không thể ngồi được đúng giờ. Con tự xét thấy mình thiếu dũng chí, thiếu sáng suốt nên đã làm chậm trễ cho sự tu học của mình. Con xin tạ lỗi cùng Thầy và Trời Phật. Từ đây con sẽ cố gắng dũng mãnh tu sửa mình hơn.

Con có những điều khó xử xin phân tỏ cùng Thầy :

- Con cần phải làm gì để báo đáp được công ơn sanh dưỡng của cha mẹ và gia đình một cách sáng suốt nhất. Con có nên để tóc và đi học lại như nhiều người bạn đạo đã khuyên không ?

- Con có nên lui tới nhà xác nữ và nhà anh H nữa không để tỏ lòng biết ơn và lễ nghĩa. Trước kia họ rất thương con trong suốt thời gian con ở nhà anh H.

Hôm nay con có được cơ hội bày tỏ những điều mà con không biết phải nói cùng ai. Con xin hứa sẽ tu hành thật tốt để có cơ hội gần Thầy. Con xin kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe. Con xin tạ ơn Thầy.

Con,
P K A

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Fountain Valley, ngày 20 tháng 1, năm 2000

K A,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 10 tháng 12, 1999, được biết con đang đứng giữa điểm nan giải từ đời và đạo, chung quy cũng phải dứt khoát mới tiến tới được. Con đã tự cạo đầu nhưng tâm chưa dứt khoát, còn hỏi ý kiến người này người nọ, làm sao gọi là tự quyết định được ? Ở đời này tâm làm thì thân phải chịu, quyết định tu hành thì tâm phải dứt khoát từ tâm lẫn thân. Mỗi mỗi đều phải ngắn gọn nhiên hậu mới có cơ hội tu tiến, tự buông bỏ tất cả sự tham đắm của nội tâm thì mới có cơ hội tu thiền PLVV.

Đời là tạm và động loạn, còn đạo là dứt khoát, thăng hoa đi lên. Phần hồn là chủ của thể xác không phải thể xác là chủ của phần hồn. Cần hồn lìa xác thì mới thật sự có cơ hội học đạo. Hồn xác bất minh thì vẫn lẫn lộn trong vòng luật đạo luân hồi. Ở trên đời này chỉ có đạo tình thương và đạo đức là trên hết, không chịu thiên, thực hành, thì làm sao biết thương mình mà tu tiến.

Muốn báo hiếu thì phải thật sự giải được nghiệp tâm. Nghiệp tâm giải được thì nghiệp thân sẽ được nhẹ nhàng. Tự tu tự tiến là chánh, ngược lại là nhờ đỡ tha lực là rước trược vào tâm lẫn thân.

Tuổi trẻ cần phát triển nội tâm cho thanh tịnh và sáng suốt. Không nên lui tới với những phần tử nhờ tha lực mà quên phát triển chính mình.

Vạn sự trên đời là không, không nên tin những gì chính mình không hành được. Tu là phải hành tiến chứ không phải tu để nhờ, thực hành là trên hết. Xuống tóc là người thích sạch sẽ và bộ đầu sẽ có cơ hội trực tiếp với dưỡng khí của Trời Đất, nhẹ nhàn và minh mẫn hơn.

Chúc con vui hành tự tu tự tiến.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

VÔ VI

Vô Vi nguyên lý không không
Lui về ánh sáng một lòng sáng choang
Tham thiền chẳng có nghĩ bàn
Về không thanh nhẹ cảm an cảm hòa
Sống trong ý thức một nhà
Trí tâm tu luyện chan hòa tình thương
Thực hành giải tỏa năng sương
Bình tâm học hỏi tìm đường tự đi.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.01 PHẨM APANNAKA

4. CHUYỆN TIỂU TRIỆU PHÚ (Tiền Thân Cullakasetthi)

Bạc trí với ít vốn...

Pháp thoại này được Thế Tôn thuyết khi Ngài ở rừng xoài Jivaka, gần Vương Xá (Rajagaha), về Trưởng lão Cullapanthaka. Ở đây, cuộc đời của Cullapanthaka cần được nói đến. Ở Rajagaha, con gái của một triệu phú giàu có thông gian với người nô lệ của mình. Sợ việc làm này bị người khác biết, cô gái nói với người nô lệ:

- Chúng ta không thể sống ở chỗ này. Nếu cha mẹ ta biết được tội lỗi này, sẽ xé xác chúng ta. Chúng ta nên đi sống một chỗ khác.

Với đồ đạc tư trang cầm tay, cả hai cùng trốn ra khỏi cửa ít khi được mở, thỏa thuận với nhau tìm chỗ nào không ai biết đến họ và sẽ sống tại đây. Sau một thời gian sống với nhau, cô gái thụ thai. Đến khi sinh nở, người vợ nói với chồng:

- Nay em đã gần tới kỳ sinh nở, ở chỗ này lại không có bà con. Đến khi em sinh nở, hai chúng ta sẽ gặp khổ sở. Vậy chúng ta hãy đi về nhà. Người chồng cứ hẹn lần hết ngày này qua ngày khác, và để ngày tháng trôi qua. Người vợ suy nghĩ:

“Người ngu này, ý thức tội lỗi quá lớn của mình, nên không dám đi. Cha mẹ là bạn tốt nhất của mình. Chồng ta đi hay ở lại, ta cũng phải đi”.

Đợi người chồng đi ra khỏi nhà, người vợ sắp đồ đạc trong nhà, và tin cho những người sống kế cận biết là nàng trở về nhà cha mẹ, rồi nàng lên đường.

Khi người chồng về, không thấy nàng, hỏi người láng giềng, biết nàng đã trở về gia đình, liền vội vã đi theo và bắt gặp nàng giữa đường. Tại đây, nàng sinh con. Người chồng hỏi:

- Nay em thân, việc gì vậy?

- Nay chàng, em đã sinh đứa con trai.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì?

Cả hai đồng ý rằng mục đích đi về nhà là để sinh đẻ, nhưng giữa đường việc ấy đã giải quyết xong nay còn đi về làm gì nữa. Họ liền trở về chỗ trọ cũ.

Vì đứa con sinh ra giữa đường, nên được đặt tên là Panthaka (Lữ khách). Không bao lâu, người vợ lại có thai. Tất cả sự việc như lần trước đã diễn tiến lại. Vì đứa con thứ hai này cũng được sinh giữa đường, họ đặt tên đứa đầu là Mahapanthaka (Đại Lữ Khách) và đứa sau là Cullapanthaka (Tiểu Lữ Khách). Rồi họ đem cả hai đứa con trở về nhà của họ. Trong khi họ sống tại chỗ ấy, đứa trẻ Panthaka nghe các đứa trẻ khác gọi các cậu, các ông nội, bà nội, nó về hỏi mẹ:

- Thưa mẹ, các đứa trẻ khác gọi các cậu, các ông nội, bà nội. Vậy chúng ta không có bà con sao?

- Chúng ta cũng có. Bà mẹ đáp. Nhưng bà con của con không ở đây. Ông của con là một triệu phú ở Vương Xá. Tại đây, con có rất nhiều bà con.

- Thưa mẹ, vì sao chúng ta không đi đến đấy?

Nàng nói cho con biết lý do vì sao không đi về nhà của mình, và khi các con hỏi nữa, nàng nói với chồng:

- Những đứa trẻ con này làm cho em rất mệt. Không lẽ cha mẹ thấy chúng ta, lại ăn thịt chúng ta? Hãy đi về để cho mấy đứa trẻ biết nhà ông chúng nó.

- Ta không thể đứng giáp mặt với cha mẹ em được, nhưng ta sẽ đưa chúng đến đây.

Nàng nói:

- Như vậy cũng được, làm cách nào cho mấy đứa trẻ thấy nhà ông của chúng là được.

Hai vợ chồng đem hai đứa trẻ về đến Vương Xá, tạm trú tại một quán trọ gần cửa thành Vương Xá. Rồi người vợ đem hai con nhờ người đưa tin cho cha mẹ nàng biết là họ đã đến. Khi nghe được tin này, cha mẹ nàng nói:

- Sống ở đời mà không có con trai, con gái là một việc không thể có được. Nhưng chúng đã có tội quá lớn đối với chúng ta. Chúng ta không thể giáp mặt được. Đây là số tiền cho chúng. Chúng hãy lấy số tiền ấy mà sống thoải mái tại một chỗ nào đó. Nhưng phải giao hai đứa trẻ ở lại đây.

Người con gái vị triệu phú lấy số tiền cha mẹ cho, và giao hai đứa trẻ tận tay người đưa tin. Hai đứa trẻ lớn lên trong gia đình ông ngoại chúng. Cullapanthaka còn nhỏ, nên Mahapanthaka thường đi với ông ngoại đến nghe bậc Đạo Sư thuyết pháp. Thường nghe thuyết pháp, và thấy bậc Đạo Sư, tâm của Mahapanthaka thiên về xuất gia. Nó nói với ông ngoại nó:

- Nếu ông chấp thuận, cháu sẽ xuất gia.

-Này cháu thân, cháu nói gì vậy? Ôi! Ta sẽ vô cùng vui sướng được thấy cháu xuất gia, còn

hơn là thấy toàn thể giới xuất gia! Này cháu thân, nếu có thể được, hãy xuất gia.

Ông ngoại chấp nhận và đưa cháu đi gặp bậc Đạo Sư. Bậc Đạo Sư hỏi:

- Này triệu phú, ông mang theo đứa trẻ nào vậy?

- Bạch Thế Tôn! Đứa trẻ này là cháu của con, nó muốn xuất gia với Thế Tôn.

Bậc Đạo Sư bảo một vị Khất sĩ cho đứa trẻ xuất gia. Vị Trưởng lão, đọc đề tài Thiền quán gồm năm phần, từ da trở đi ... và làm phép xuất gia cho đứa trẻ. Đứa trẻ học nhiều lời dạy của Đức Phật, và khi cậu đến tuổi, cậu được thọ Đại giới. Nhờ chuyên tâm tinh cần, làm đủ các bốn phạm tu tập, Mahapanthaka chứng quả A-la-hán. Trong khi thọ hưởng an lạc Thiền định và an lạc Thánh đạo, người anh nghĩ nên cho em là Cullapanthaka cũng hưởng được an lạc ấy. Rồi người anh đi đến gọi ông ngoại triệu phú và nói:

- Nếu ông ngoại chấp thuận, con sẽ làm lễ xuất gia cho Cullapanthaka.

- Thừa Tôn giả, hãy làm lễ xuất gia cho nó.

Vị Trưởng lão làm lễ xuất gia cho Cullapanthaka và cho thọ Mười giới. Nhưng Sa-di Cullapanthaka, sau khi xuất gia, tỏ ra rất ám độn. Người em trong bốn tháng không thể học thuộc lòng bài kệ này:

Như bông sen thơm dịu,
Vào rạng đông buổi sáng,
Hoa được nở toàn diện
Với mùi hương bát ngát.
Nhìn Đức Phật chói sáng
Với hào quang chiếu diện,
Như mặt trời rực sáng
Trên bầu trời quang đãng.

(còn tiếp)

